

Er was eens, in een donkergrijs verleden, ¶ een arme jongeman.
Zijn naam was Rijk. ¶ Hij woonde in een huisje langs een dijk ¶
en deed wat alle arme mensen deden: ¶ hij hakte hout, hij maakte
vuur, hij bakte donker brood ¶ en waste elke week zijn vuile
kleden in de sloot.

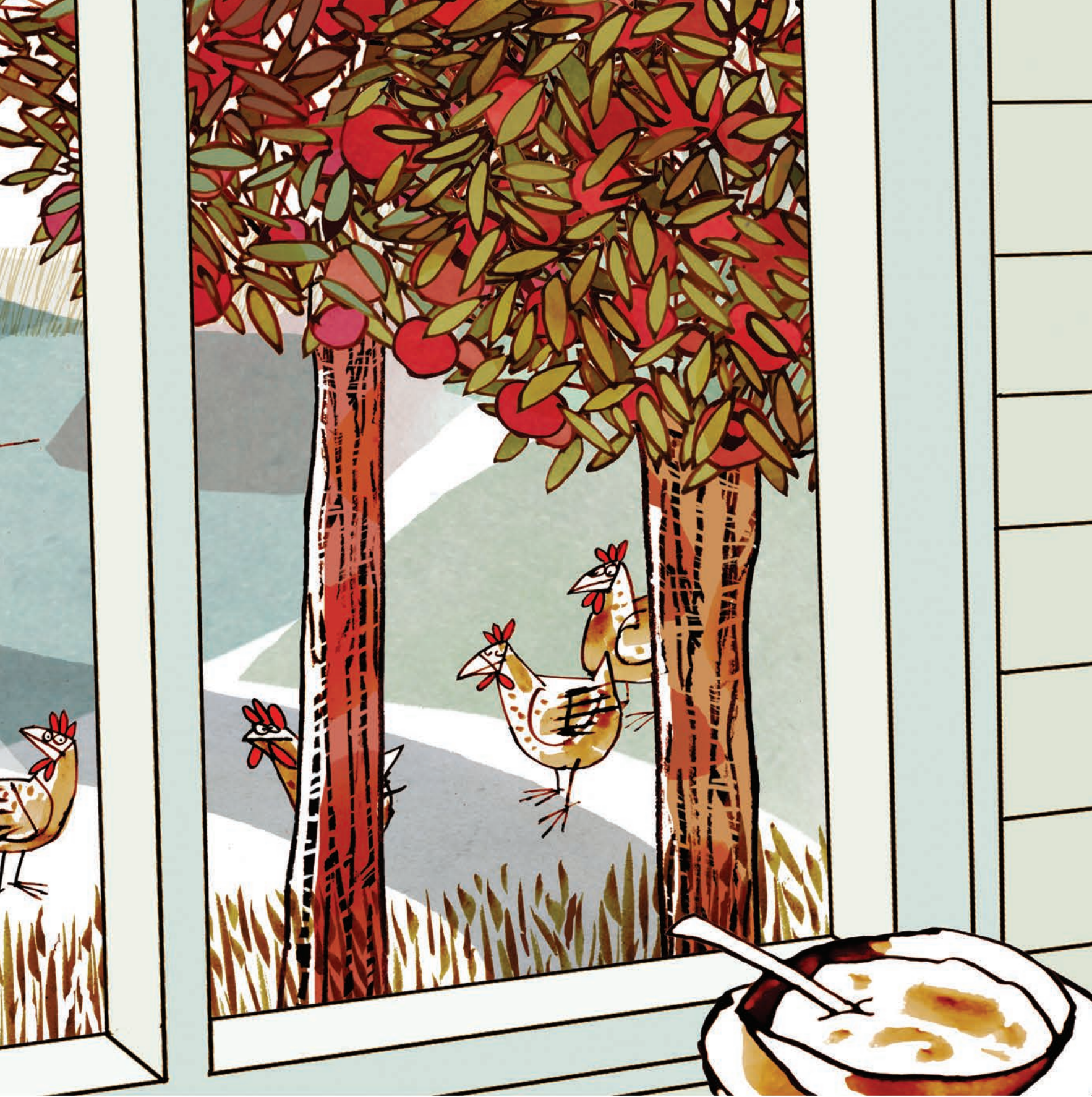

Zijn moeder lag op sterven, al sinds weken. ¶ Dat sterven duurde langer dan normaal. ¶ Ze leed aan een nog onbekende kwaal ¶ waardoor de dagen langzamer verstreken. ¶ Na zeven weken sterven riep ze Rijk. Ze keek hem aan ¶ en zei hem dat het tijd werd om de wereld in te gaan.

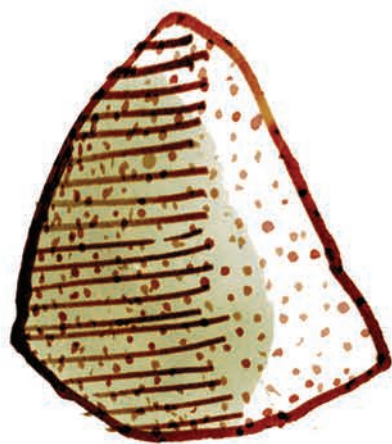
Hij hoefde niet te wachten tot ze dood was. ♪ Integendeel, ze stierf het liefst alleen, ♪ met heel veel rust en ruimte om zich heen. ♪ Ze wist wel dat de wijde wereld groot was, ♪ maar Rijk was dat nu ook. Hij was al hoger dan het gras ♪ en dan het graan. Hij moest alleen nog worden wie hij was.

Ze gaf hem een appel, ze gaf hem een ei, ♪ ze gaf hem een knapzak vol stenen. ♪ Rijk gaf haar een kus en een kommetje brij, ♪ met suiker erdoor en een lepel erbij. ♪ Toen nam hij de magere benen.

Hij liep langs het slootje, hij liep langs de dijk, ♪ hij dwaalde langs velden en wegen. ♪ Hij sopte door zompige modder en slijk. ♪ Toen kwam hij een kluizenaar tegen.

De arme Rijk was moe, hij had de hele dag gelopen. ¶ Daar stond hij, op een heuvel, in zijn nat geworden jas ¶ vol ongestopte gaten en met veel te weinig knopen. ¶ Hij vroeg beleefd: ‘Heeft u misschien een bed of een matras?’ ¶ ‘Beslist niet,’ sprak de kluizenaar. ‘Ik heb niet eens een huis, ¶ en slapen doe ik om de andere dag, in deze kluis.’